

Božji grob v nekdanji uršulinski cerkvi Marije Brezmadežne leta 2017, foto Jure Ferlan.

SPEV OB VELIKI NOČI 2019 IN SESTRE KLARISE

V Legendi svete Klare avtor pripoveduje, kako je devica zapustila hišo, mesto, sorodnike in vzela slovo od sveta, potem ko je prejela znamenje svete pokore in se zaročila s Kristusom.

Sledila je naročilom sv. Frančiška in čakala na odredbe Božje volje o dokončnem kraju za svoje novo življenje. Nasvet sv. Frančiška jo je končno privedel k cerkvi sv. Damijana. Življenjepisec to razlaga tako, da je »sidro svoje duše vrgla na trden temelj«. Ni dvoma, da življenjepisec vidi Božjo previdnost v dokončni nastanitvi novega življenja sv. Klare pri sv. Damijanu. Kraj tako pojasnjuje poslanstvo sv. Klare in njenih hčera za vsa stoletja.

Pred štirimi desetletji so se klarise ponovno vrstile tudi v Slovenijo. Danes živijo pri nas tri redovniške skupnosti: v Nazarjah, Dolnicah in Turnišču.

Sv. Katarina Bolonjska iz 15. stoletja in sestra M. Katarina iz Nazarij sta si sorodni – ne le po imenu, temveč tudi po talentu za besedno oblikovanje.

Temelj klariške poezije v osebi s. M. Katarine je Sveto pismo in na njegovi podlagi krščanska, preciznejše: katoliška veroizpoved. Drugi temelj, na katerem sloni klariška poezija, so nedvoumne in jasno razvidne vrednote, od katerih je življenje na prvem mestu.

Duhovna poezija s strogim redovnim režimom je nujno drugačna od tiste, ki je v večjem stiku z vsakdanjim življenjem zunaj samostanskih zidov. Teza se je potrdila s štirih vidikov: 1. sporočilno, 2. stilno, 3. formalno, 4. funkcionalno.

Slovenska klariška poezija je osebna toliko, kolikor ima avtorica svoj lasten stil. To se najbolj vidi v prazničnih duhovnih voščilih s poglobljeno meditativno vsebino, ki vsako leto za božič in veliko noč v imenu vseh treh slovenskih klariških samostanov prihajajo iz Nazarij.

Praznična voščila - božične in velikonočne katehetske meditacije, seveda v sorazmerju z božičem ali veliko nočjo – obiščejo Deteta v jaslih, sočustvujejo s trpečim Kristusom in se vedno iztečejo v češčenje Evharistije.

Povzeto po:

Odsev luči. Štiridesetletnica oživitve Klarine karizme v Sloveniji. Nazarje, Samostan Brezmadežne sester klaris, 2019 in ddr. Stanonik, Marija. Neutešeno hrepenenje sester Klaris. V: *Odsev luči. Štiridesetletnica oživitve Klarine karizme v Sloveniji.* Nazarje, Samostan Brezmadežne sester klaris, 2019, str. 213-245.

Gospod je vstal! Mogočno nam zvonjenje
v vstajenjskem jutru rádostno odzvanja:
Je Kristus vstal! On večno je življenje!
Zdaj aleluja vsepovsod odzvanja:
Je strta smrt! Zveličar je vstajenje!
Nam Vstali daje mir svoj in spoznanja:
On moral strašno je zato trpeti,
da bomo mogli večno mi živeti ...!

Gospod je vstal! Ti, Kralj, si se ponižal
in si telo privzel si iz Device;
si, Božji Sin, se nam tako približal,
odvzel nam breme hudobij, krivice
in Satanu načrte si prekrižal:
Očetova si žrtev bil Pravice.
Ti si trpel, umrl, vstal, Bog večni,
da mi s Teboj bomo na veke srečni!

Gospod je vstal! Se hvalnica Ti vije,
v podobi si človeškega telesa
bil skrit, Sin Božji pravi, Sin Marije,
Ti, ki z Očetom ustvaril si nebesa,
Zemljó, vesoljstvo ... Stvarnik harmonije!
Božanstvo je zakrivala zavesa
človeškega telesa v preprostosti.
Nedoumljiva pota so Modrosti!

Gospod je vstal! V svetlobi zdaj vstajenja
pretreseni premišljamo nekdanje
dogodke, Kristus, Tvojega življenja;
ti dajejo globoko nam spoznanje
o grozi grehov, vzbujajo hotenje,
da bi s pokoro zadostili zanje.
Naj gane, Jezus, nas ljubezen Tvoja,
da zapustimo grešna pota svoja!

Vesoljstva Kralj, kaj Ti za nas si storil!?
Ti večna Luč od Lúči si, Bog pravi,
pa si kot Človek – Suženj se pokóril
za naše odrešenje vsej Postavi;
Očetovi si volji odgovoril
in prek trpljenja šel si k rajski slavi.
O Kristus, v šolo nas trpljenja vzemi,
prenovi nas, v ljubezni srca vnemi!

Beseda večna, Luč, si prisvetila
v temine zemlje, pa Te ni sprejela,
ker ji hudobna dela si razkrila.
Preganjanja so se takoj začela.
Te mati v tujem hlevu je povila,
z ljubeznijo Te v revščini ogrela.
Glej Božjega, Marijinega Sina –
ponižnosti, uboštva globočina!

Je napovedal Simeon trpljenje ...
Družina Sveta morala bežati
je pred Herodom, ki ga je hlepenje
po časti spáčilo – je dal poklati
vse dečke majhne ... Kolikšno trpljenje!
Si z begom mogel, Jezus, živ ostati.
Kaj more hudobija in zarota,
če večni Oče vodi naša pota!

Učil si evangelij odrešenja,
razlagal, Kristus, Božjo si Postavo,
ozdravljaj bolne ... pa se spet začenja
upor – ker kazal jasno si pot pravo,
hinavščine Ti bičal si stremljenja,
razkrival laž, zlo, boj za prazno slavo.
Ti si Resnica, Pot, Življenje – vémo,
za Tabo, Jezus, naj odločno grémo!

Ti Luč svetá, Sin Božji, vir življenja,
zapovedi si vse »na eno spravil«,
si Lazarja poklical iz trohnjenja,
»na kratko« farizeje si odpravil ...
Trpljenja drama v polnosti začenja
z izdajstvom Juda se. Kaj je napravil!
Prej ko za nas si, Jezus, šel v trpljenje,
Ti Kruh – Telo si dal nam za življenje.

Ti pri večerji zadnji si naročil
učencem, da naj to v spomin vršijo:
si v kruhu svoje jim Telo izročil
in v vinu Kri za blaženo gostijo;
tako za vse si čase omogočil,
da daješ se nam Ti z Evharistijo.
O Kristus, naj prejemamo te vedno
hvaležno vdano, s čistim srcem, vredno!

Na Oljski gori zrl si trpljenje:
»Naj Tvoja volja se zgodi, moj Oče!«
Že sliši tolpe divje se rohnenje,
Iškarjót s poljubom Te izdati hoče.
Je pred Pilatom hujše še besnenje
prav divje množice. Je to mogoče!?
Se nad Nedolžnim razbesne biriči,
telo povsem zmesarijo Ti z biči.

Komedija dogaja se srhljiva:
nasičeval si té, učil, ozdravljaj ...
podtikajo dejanja zapeljiva
Ti zdaj, »kot Kralj se on ne bo postavljaj!«
Je ta zahteva množice grozljiva:
»Na križ naj gre! Ne bo nas v stisko spravljaj!«
Še krona s trnja glavo Ti ovije –
iznajdba porogljive hudobije.

Na rame težki križ ti naložijo;
les grobi drgne ob odprte rane,
se večajo, pekoče krvavijo ...
Se opotekaš, Ti korak zastane,
se zgrudiš. Brcajo Te, bič vihtijo ...
O, koliko Te odrešenje stane!
Naj Tvoje, Kristus, strašno zrem trpljenje,
se zahvaljujem Ti za odrešenje!

Zdaj križ stoji. Poglabljajo se rane
Ti na rokáh, nogáh, ki so pribite.
Pod križem Tvojim jih le par ostane ...
Duševne bolečine silovite
trpi še zlasti Mati, ki Jo gane
trpljenje Tvoje, stiske hude, skrite.
Si sebe dal nam in – »glej, tvoja Mati!«
Moj Jezus, več nam nisi mogel dati!

V hvaležnosti za Tvoje odrešenje,
v veselju, ker tako nas ljubiš zvésto,
da sebe si podaril nam, trpljenje,
in si v nebesih nam pripravil mesto –
Ti po Mariji izróčamo življenje,
da skupaj z Njo bi Ti služili zvésto,
da pričali bi zate res goreče
in drugim pomagáli bi do sreče.

Gospod je vstal! Zveličar umorjeni
in pokopani – vstal je živ iz groba!
Ti slava Kristus! Vsi smo obdarjeni,
premagana sta greh, peklenska zloba,
smo v milost Tvojo, Jezus, potopljeni,
za večno strla nas ne bo trohnoba!
Ti vstal si – tudi mi vsi bomo vstali,
s Teboj bomo na veke kraljevali.

*klarisa s. M. Katarina Ambrož,
Nazarje, velika noč 2019*